

Polardistans 2006

Redan när vi kom från Tyskland till Sverige (precisare Hällnäs i Västerbotten) året 2001 med våra därvarande 10 grönländshundar drömde jag om att köra Polardistans. Dagmar hade kört Trans Thuringia i Tyskland 2 gånger (42 mil i 9 etapper) med 4 hundar, men nu var det min tur.

Men som det brukar vara med grönländshundar: Man kan eller vill inte ha så många, därmed är det inte så lätt att ha ett 6-spann startklart. De gamla duktiga pålitliga är för gamla och för få, de unga är för unga eller också för få. Men nu i höstas 2005 hade vi 6 unga, starka och friska hundar och jag vill äntligen förverkliga min dröm. Det är bara att en av de vill och kan bli ledarhund.

Den planerade och önskade tik visa sig vara så opålitligt och tyvärr osäkert att jag inte vill ha henne med i spannet. Den starkaste hanhund skadar sig hemma i trappan och 5 veckor senare i ett slagsmål och är därmed fullständigt otränad.

Därmed har jag nu 4 hundar kvar och det är för få. Vi bestämmer oss att reaktivera en gammal tik (8 ½ år), som har inte riktigt sprungit sedan 3 år och ledarhund blir en hanhund som har just fyllt 2 år. Det känns naturligtvis allt annat än bra och jag ändrar anmälan till 15 mil med 5 hundar.

De 5 springer Nordic Open (2x52km) i en bra tid och utan problem, så det känns bra och tryggt.

Jag packar och planera hela helgen, Dagmar måste jobba, och så åker vi iväg på måndag. Det känns jättebra att ha en ledig dag innan man startar och man hinner göra ordning och kolla läget.

På tisdag startar de pulkaspann 30 mil och det ser verkligen imponerade ut med 4 hundar framför en pulka, speciellt om det är Alaskan Malamute.

Och så är det veterinärbesiktning och utrustningskontroll, allting är ok.

Jag har en gammal tobogan, minst 35 år gammal, men han fick nya belag och är ganska stabil (men tung). Vikten med all utrustning blir ungefär 80 kilo, men släden verkar bra hanterbar. På kvällen är det mushermeeting. Allt känns väl organiserade och vi får var sin skoterledkarta och en ordentlig banangenomgång. Inga märkvärdigheter men när jag jämföra de olika delsträckorna är jag säkert att det blir mer än 15 mil, minst 17 eller 18. Varför kan man inte säga detta, det är ja inget problem men man kan planera sin tur bättre. De andra musher verkar vara trevliga eller i alla fall inte brokiga eller stressiga som man tyvärr ibland träffar, det är en bra stämning. Jag har en bra känsla efter kvällen och sover ovanligt bra.

Första problemet är att vi fick en stuga som ligger mitt i startområdet, ungefär 50 meter efter starten på sidan av spåret. Troligen vill hundarna hem på en gång efter starten. Hur ska detta gå?

Men det går, Karraq, hanhunden i leed, fyllt 2 år (!) i decembers, har lust att springa och han drar bara tiken Timik, som vill hellre ligga i sin bur, förbi bilen och så är vi på väg. Första nervositeten slocknar.

Vägen går först till Morvallen vid fjällkanten, ca. 4 mil. Alla jag pratade innan med sa, att man skulle ta det långsamt i början (i efterhand tycker jag att det var fel). Alltså tar vi en längre paus efter 4 timmar. Jag äter lite och hundarna får också sina första snacks. De är fullständigt överraskade, de tror först inte att det är sant, mat mitt på dagen och när man står framför en släde! Men de vänjer sig med tiden.

Sedan går det upp på fjället, delvis ganska brant och hundarna måste jobba svårt. Men sedan, vilken upplevelse, vi är uppe på fjället. Vilken utsikt och vilken känsla.

Men tyvärr kommer solen fram och termometern på släden visar 0 grad, gift för grönländshundar. Så farten blir långsammare och jag blir allt mer osäkert om vi är på rätt väg. Efter kartan ska det komma en ledkorsning efter några kilometer, men den kommer inte. Man skulle jag se den långt innan, men jag ser ingenting. Jag tar fram kartan och kompassen, hundarna tar chansen att vila, de lägger sig med en gång. Det måste vara den rätta vägen, men tänker dig om jag måste hela vägen tillbaka. Men sedan dyker upp på horisonten det samojedenspannet jag körde om i Morvallen. Två kan inte vara på fel väg, alltså sätter vi fart med nytt mod. Och det blir fart, det blir lite kallare, ledkorsningen dyker äntligen upp och sedan går det ner mot Lövhögen. Hundarna blir allt snabbare, särskilt när några skotrar och renar dyker upp.

Vi stannar bara en kort tid i Lövhögen, jag vill försöka korsa nästa fjället innan vi tar en längre rast.

Strax efter Lövhögen går det brant upp, det blir mörkt och blåsigt. Hundarna tänker väl: ”Nu är han tokig” och vägrar fortsätta. Efter en liten fundering inser jag att det är det bästa att vända tillbaka till skogskanten och tälta där. Hundarna har ingenting emot detta och vi hittar en bra sovplats. Stakeout ut och fixerar. Hundarna lägger sig direkt och de undrar bara vad jag håller på med. Preparera tältplatsen, ta fram underlaget och sovsäcken. Snart är jag klar och jag börjar smälta snö. Det nya bensinköket fungerar jättebra även nu i kylan, det är ungefär -15 grad. När jag öppnar en plastburk och det luktar hundmat är all trötthet glömt. Jag har aldrig haft problem att de inte vill äta, inte heller någon diarré eller andra foderproblem. Våra ”mixtur” verkar funka jättebra.

Plötsligt hör jag röster och sedan dyker upp två pannlampor och till sist de tillhörande människorna. Det är två från checkpointen som hörde hundarna och som hade undrad om någon hade kört vilse eller om det hade hänt någonting. Jag hade ja sagt att jag skulle fortsätta. Jag tackar för omtanke men med oss är allt bra, bara att de meddelar att jag tänkte kampera här att ingen i den nästa checkpointen Offroad saknar mig. Jag hade själv försökt ringa men det var ingen teckning.

Sedan sover vi alla bra tills väckarklockan går vid 5-tiden. Efter frukosten, när jag packar ihop rusar plötsligt 2 stora spann förbi, mina hundar är fullständigt överraskade när de dyker upp. Nu vill de också springa och jag packar geschwint resten och sedan ger vi oss iväg. Vi kommer upp på fjället samtidigt när solen går upp, en helt fantastisk upplevelse. Hundarna sprider av livsglädje, ledarhundarna börjar till och med leka med varann i fullt galopp. Jag måste ropa dem till ordning, att det inte händer någonting.

Efter 3 timmar är vi in Offroad (3,5 mil), och vi är alla pigga och i bra skick när vi kommer dit. Det tycker också veterinären. Jag tar chansen och sätter in mina kontaktlinser på toaletten där. Det är ett problem jag måste lösa för framtiden. På morgonen i tältet klarade jag inte sätta in dem, spegeln fryste hela tiden vid -20 grad.

Jag stannar bara några minuter i Offroad, jag anar att det blir varmt idag.

-30 grad och mer klara vi bra, men +8 grad i solen på en myr utan skugga, det är tungt för oss. Det blir en långsam resa med många pauser och vid 18-tiden beslutar jag att sover en natt till ute. När andra spann kör förbi eller när jag bereder hundmaten inser jag att den här gången var det väl jag som tappade orken. Jag är bara glad att stake-uten är ordentligt fast.

Hannes Krempl stannar och undrar om jag har problem, tack för det. Men jag hade gott om hundmat, jag hade packat för 2 nätter, och jag hade redan pratat med Dagmar att hon kunde sova i ro.

Det blir en lugn varm natt, bara -8 grad. Kl. 6.00 på morgonen sätter vi fart och nu är det kallt och ett hårt spår. Efter 5 timmar har oss civilisationen tillbaka, vi är på floden vid Särna.

En stor mängd snöskotrar som rusar förbi kan oss inte längre chockar, några pimplar, de är redan mycket mer intressanta, men när en helikopter flyger över oss i kanske bara 50 meter höjd är hundarna nära att tappa kontenansen.

Sedan kommer målet, med lite hjälp kommer vi förbi bilen och in i målet.

Nu är vi alla glada, det syns riktigt på hundarna. Min "tävlingsid" är självklart jättedålig till följd av de två övernattningarna. Men vem bryr sig? Huvudsaken är att vi har kommit i målet, det gjorde inte alla. Allting har fungerat bra, ingen har blivit sjuk, tappert matlusten eller fått t.ex. diarré. Jag har inte använd en enda bootie och ingen verkar hade muskelvärk eller andra bekymmer efteråt. En ung ledarhund med 2 år som klarade hela distansen trots att kompisen på sidan hjälpte bara lite till vid korsningar med riktningen. Och en gammal tik som klarade hela distansen med bara lite träning men var, tror jag, glad när det var slut.

Vi hade otroligt fina naturupplevelser, särskilt på fjället, som jag och kanske hundarna kommer aldrig att glömma och det var jätteskönt att vara tillsammans med mina hundar i två dygn och jag ska i alla fall komma tillbaka nästa år (om jag får ihop tillräckligt många hundar).

Men vad jag hade önskat mig, och det gäller egentligen för hela säsongen, var att träffa mer grönländshundspann. Var är ni alla? Grönländshundar är långdistanshundar och klarar tunga laster. Vad passar bättre än Polardistans?

Michael Schmidt-Nägel, Timik. Karraq, Pialaq, Bituk och Unaliq